

அவளின் கர்ப்ப வயிறு அவளையெங்கே பின்னோக்கிக் கவிழ்த்து விடும்மோ என்பது மாதிரி இட வலப்புறமாய் ஆடிக் கொண்டேயிருந்தது.

ஆத்தா எதிர்பார்த்து கரையின்மேலே வயிலில் நிற்பதைப் பார்த்த முனிச்சி கொஞ்சம் வகேமாய் நடப்பதைப் போல உணர்ந்த கொண்டாளே தவிர நடவிரைவு கொள்ளவில்லை. கரையின்மேட்டில் ஏற சிரமப்பட்ட முனிச்சி, தடாலென கைகளை தரையில் ஊன்றி ஒரு பிராணியைப் போல ஊர்ந்து மலே நோக்கிப் போனாள். அப்போது அவளின் சம்பிய இடதுகால் சலேகைகள் தறிக்கால்களைப் போல தனியாக அந்தரத்தில் ஆடிக் கொண்டிருந்தது. ஒருகால் பலத்தில் மலே தாவித் தாவி வந்த முனிச்சியை பங்கஜத்தம் மா மலெல நடந்து வந்து தடுக்கிவிட குனிந்தாள்.

அவள் கைகளைத் தட்டி மறுத்து தானாக ஊன்றி எழுந்தாள். "நீ நம்முங்நாடி போ... நாங் நடங்ந்து பிங்நாடியே வந்திருவவே" ஆத்தாளுக்கு மக்கின் வழியே அவள் எப்போதும் பசேும் பாசையில் தரையம் சொன்னாள். நாக்குதான் பசேய்தானாலும் ஒலி மக்கின் வழிய்தோன் வந்தது. புறா முட்டை மாதிரியான அவள் கண்கள் பங்கஜத்தம் மாவிடம் பசேய் போது எங்கோ வானத்தைப் பார்த்தபடி இருந்தது. பிடறி வரைபடிந்திருந்த தலை முடி வரே வயிலில் நசநசத்தது. "பசே சூ அரகைறதைதான். காலு ஒண்ணு ஊனந்தான். புண்ணியவாட்டி பதினஞ்சு வருசமா என்னை படுத்த தாய் மாதிரி வச்சுப் பாக்காளே! உலகத்துலே நானும் பாக்கணை படுத்து வளத்தது கட்ட தாய் தகப்பனை கடசை காலத்துல பாக்கிறதில்லை. எங்கிருந்தோ வந்தா எங்காலம் சன்றிருச்சி. இவளை நான் கண்டெடுக்கலையே நான் நாறித்தான் சதெ திருப்பனே"

Written by

Saturday, 23 April 2005 19:29 - Last Updated Monday, 05 October 2009 05:51

பங்கஜத்தம் மாவின் மனசு நினைத்ததை கண்ணீர் வளிக் கொணர்ந்தது. சாயங்காலம் ஆறுமணிவரையிலும் தீப்பெட்டி ஆபீசில் கிடந்து லோலபட்டு விட்டு ஊருக்கு மறேகே ஆற்றின் வடகரையில் ஒதுக்குப்புறமாயுள்ள மண்டகப்படி கட்டிடத்துக்கு வருவாள் முனிச்சி. ஒரு காலத்தில் சாஸ்திரிகள் நிறைந்த அக்ரஹாரமாக இருந்த இடம் அது. கிழக்கேயுள்ள சாதத்பீர் நகரத்திலிருந்து சாதத்பீரப்பன் என்ற திருவவேங்கடசேப்பெருமாள் அக்ரஹார வாசிகளாகக் காக இந்தக் கட்டிடத்திற்கு ஆற்றின் வழியாகப் பலலக்கில் வந்து இந்த மண்டகப்படியில் எழுந்தருளி மறுநாள் யானை வாகனத்தில் திரும்பி வழியில் மற்ற ஜாதிக் காரர்களும் அருள்பாலித்துச் செல்லும் இரண்டு நாள் ஆனித் திருவிழா நடக்கும் என்று சொல்கிறார்கள்.

சாஸ்திரிய குடும்பங்கள் பல வருசங்களாகக் குமுன்னமே அரசாங்க வலையை சம்பந்தமாய் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய்க் குடிபெயர்ந்த பின்னால் இந்தக் கட்டிடம் மட்டும் எஞ்சிக் பெயர்ந்து பாசிபிடித்துக் கடைபாரற்றுக் கிடக்கிறது. அங்குதான் பங்கஜத்தம் மாவின் சட்டடியான படுக்கை.

குடத்தை எடுத்துக் கொண்டு காலடி மறையுற நரேத்தில் தறேகே ஆற்றிற்கு வந்த காலையும் வராத காலையும் இழுத்துக் கொண்டு ஊற்றில் தண்ணீர் மொண்டு வந்து அரக்கப் பரக்க சமையைச் செய்து கட்டிலில் படுத்து திருக்கும் பங்கஜத்தம் மாவிற்கு வநெநீர் வதைத்துக் குளிப்பாட்டி சாப்பிட வதைத்து நாலாந்து வருடமாய் முடியாமல் கிடந்தவளை இப்பொகொஞ்சம் தமெபாக நடக்க வதைத் திருக்கிறாள்.

ஒத்தக் காலில்லாத அந்த சின்னஞ்சிறிசு மண்ணு ஆள் வலையைச் செய்கிறாள். இந்தப் பாடங்களில் தனக்கிருக்கும் ஊனமே அவளாக்குத் தெரியவில்லை. அது அவளாக்கு ஒரு குறையாகப் படவில்லை. அது பற்றி யாராவது பசினாலும் அவள் மக்கின் வழியே கோபித்துச் சிணுங்குவாள்.

Written by

Saturday, 23 April 2005 19:29 - Last Updated Monday, 05 October 2009 05:51

அப்படித்தன் குறபைற்றிய பிரகஞ்சையேயில்லாத முனிச்சியின் மலேதே திரிந்தே ஒரு சூமயை ஏற்றி வதைது விட்டாள் பங்கஜத்தம்மா.

""நான் தப்பு சயெத்திட்டனா? என்னை காலம்போனகாலத்துல உசிருல தபுக்கிச் சூமந்தவளுக்கு வஞ்சனை பண்ணிட்டனா? அவளுக்கு நல்லது சயெற்ற மாதிரி அந்தப் பச்சை மண்ணை உயிரோட இம்சுபட வச்சிட்டனா? ஏ! பரூமாளே! வவெங்கடசோ! விவரம் திரியாத குழந்தை உயிரோட தபுதாயப்படுறது சகிக்கலயே. இந்த வாயில்லா சீ வனனை சின்னப்புத்திக்கி தக்க பலி கொடுத்திட்டனா? ஓம்புள்ளயை இரூந்தா இப்படிச் சயெவியானு நடுத்தியிலெ ஓன் நாமந்தரிச்ச ஒரு பரிய மனுசி நித்தமும் கனவூல வந்து சினந்து சினந்து பசேகாறித்துப்புறாளே பரூமாளப்பா!"

இந்த ஊருக்கு அவள் சிறுமியாய் வந்தபொழுது ஏழு அல்லது எட்டு வயதிரூக்கும். யானை கட்டிச் சாவடிக் குப்பக்கத்தில் சிறுவர்களெல்லாம் கபி அந்தச் சிறுமியைச் சூற்றி நின்ற எகடாசி பசேகோட்டா சயெத்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்த நரேம் பங்கஜம் அந்தப் பக்கமாய் வந்தாள். பிள்ளைகளை விலக்கி எட்டிப் பார்த்தாள். அந்தப் பிண்பிள்ளையின் தோற்றத்திலயே இவளுக்கு இரக்கம் வந்து முகம் வாடிப்போனாள்.

""ஏ சின்னப் பையபுள்ளைகளா போங்க அந்தப் பக்கம். பாவம் யாரு பதெத்த பிள்ளையோ, எங்ஙன தப்ப விட்டுட்டாகளோ!"

Written by

Saturday, 23 April 2005 19:29 - Last Updated Monday, 05 October 2009 05:51

பக்கமாய்ப் போய் சிறுமியின் முகநாடியைப் பிடித்து தடுக்கி ""ஓம்பரேனென்மம்மா" என்றாள்.

""முனிச்சி!"

""ச்சொ... ச்சொ..." என்ற பங்கஜம் ""சாப்பிட்டயா" என்றாள்.

சாப்பிட்டனென்றோ, சாப்பிடவில்லையென்றோ அர்த்தமாகாத ""நங்காயா சாப்கிட்டே" என்று நொண நொணத்த பச்சைப் பச்சிக் கொண்டே அந்தச் சிறுமி எழுந்து நடக்க முயன்றாள். கிழிந்த பாவாடையினுள்ளே அவளின் ஒரு கால்தன்கை முழ அளவிற்குச் சமீபிக் கிடந்தது.

பங்கஜத்திற்கு கண்களில் நீர்த்தும்பிநின்றது. ""அடப்பாவமே அப்பிச்சொல்லு பிள்ளையை சமனைனுதான் விட்டுட்டுப் போயிட்டாக. இந்தா பாரா பாப்பா உங்க அம்மா எங்கே? அம்மா பரேனென் சொல்லு."

Written by

Saturday, 23 April 2005 19:29 - Last Updated Monday, 05 October 2009 05:51

அந்த சிறுமியின் முகம் அடுத்த விநாடி பிரகாசமாய் சந்தோஷித்தது. அவள் பிரியத்துக்குரிய அந்த முகம் தோன்றித் தோன்றி மறக்கிறது. அவளை மறக்கவோ சொல்லவோ முடியவில்லை. திட்டித் திட்டிய மகேங்கள் சரியனகை கடந்து செல்லும் போது அலை அலையாய் பிடியில் புரளும் நிழல்கள் வருடிக் கொண்டு செல்கிற மாதிரியான நினவை. துளசி வாசனையுடன் வழக்கதைத் தலையில் சிவந்த ஒற்றைச் சிவப்பு நாமம் தரித்த அந்த சிவந்த கிழட்டு மனிதர் வந்துவிட்டால் அம்மா இவளை எங்காவது ஒளித்து வைப்பாள். வாய் பசே முடியாதவளாயிருந்தாலும் எப்பவாவது அப்பா என்று அழைத்து விடுவாளோ என்ற பயம் அவளுக்கு. "அம்மா" என்றாலே ஓடிவந்து வாய் பொத்தினாள். சில நேரம் அந்த நாமதாரிக் கிழவரை எதிர்பாராமல் பார்வையில் படநேர்ந்தால் ""எங்காவது கொண்டு ஒழிந்து சொன்னேன் சின்னச் சாதிப்பய மகளே."

சுற்றி நின்றவர்களைப் பார்த்தும் பங்கஜத்தலைப் பார்த்தும் உதட்டைப் பிதுக்கி "ங்" என்று விக் கிவிக் கிக் கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு அழுதாள்.

பங்கஜம் முந்தானையில் மிக்கையும் கண்ணையும் தொடதைத் தவாறு இரண்டு கைகளையும் அவளை நோக்கி நீட்டி ""வா" என்று தலையை ஆட்டிச் சிரித்தவாறு கப்பிட்டாள். அனாதையாய் தான்படும் பாடுகள் மனதுக்குள் இருளாய் சுற்றி எழும்பி அந்தச் சிறுமியின் மலே இரக்கமாய்க் கவிந்தது.

மெல்ல மெல்லக் கால்களைச் சாய்த்து ஊன்றி எழுந்து ஒரு சிறு அலையைப் போல பங்கஜத்தோடு வந்து சேர்ந்து கொண்டாள்.

Written by

Saturday, 23 April 2005 19:29 - Last Updated Monday, 05 October 2009 05:51

முனிச்சி பங்கஜத்தின் பின்னாடியே திரிவாள். ரெண்டு பரேயும் ஊருக்குள் தனித்தனியே பார்ப்பது அரிது. "ஏ முனிச்சி இதுபாறு இது எங்க பங்கஜத்தம்மா என்று யாராவது மலேகை வதைத்து விட்டால் நான் என்று எழுந்து நொண்டி நொண்டி நாகத்தை துரத்திக் கொண்டு தருவில் கிடக்கும் கற்களை எடுத்து வீசுவாள்.

பங்கஜத்தம்மா மூதலாளி வீடுகளில் வீட்டு வலைகளைச் சயெத்ததுபோக வயசுப் பெண்களின் மாதாந்திர துணிமணிகளை ஆற்றில் போய் அலசி வருவாள். பழையதும் சில நேரம் பலகாரங்களும் கிடக்கும். பழைய துணிமணிகளையும் கட்டி வாங்கி வந்து முனிச்சிக் குப்போட்டு அழகு பார்ப்பாள். கடந்து போகும் நாட்கள் இருவரின் வடிவங்களையும் காலத்தின் போக்குக்கும் மிப்புக்கும் தகுந்த மாதிரி மாற்றிக் கொண்டேயிருந்தது.

தெற்றிய பற்களும் மலேநோக்கிப் பார்த்த உருண்டகை கண்களும் கீழிறங்கி மலேழும்பி சாயந்து சாயந்து நடக்கும் அகோச்சர வடிவமாயிருந்தாலும் உடல் வாளிப்பும் பருவமும் முனிச்சியை இளந்தாரிகளிடமிருந்து அவளால் காப்பாற்ற முடியவில்லை.

தினசரியும் வந்து உட்கார்ந்து அழுதுகொண்டு இருப்பாள். எவ்வளவு ரோசம் அவளுக்கு.

Written by

Saturday, 23 April 2005 19:29 - Last Updated Monday, 05 October 2009 05:51

பங்கஜத்தம் மாளுக்கும் அழுகை வந்தது. நலிந்து போன நெஞ்சு தாங்க மாட்டாமல் கனத்தது. கவலையுடன் முனிச்சியதை திரும்பிப் பார்த்து மீண்டும் ஒரு ச்சாயந்து கொண்டாள். தான் அனாதையாய் அலகிறபோது இப்படியான பயம் இல்லாமல் அநகே ஆம்பளகைளுடனான சிநகேதம் பற்றி எந்தக் கவலையும் இல்லாமல் திரிந்தாள். ஊர்க்காரர்கள் தன்னை "தர்மக் கப்பல்" என்று ஏளனம் செய்தது இப்போது முனிச்சியின் ரோசத்தைப் பார்த்தும் உடம்பு இற்றுப் போனதை எண்ணியும் நினதைது அசிங்கப்படுகிறாள். அந்தச் சண்டாளன் மட்டும் அந்த ருசிப்பகை காட்டாமலிருந்தால் ... இன்னொரு பசியகை கிளப்பாமலிருந்திருந்தால் ...

அன்றகைக்குப் பாவாடகை தாவணி போட்டு தங்கப் பதுமகை மாதிரி இருந்த நரேம். முதலியாரம் மா வீட்டில் பத்துப் பத்திரம் தயேத்து கவலையற்று வயிறு கழுவிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் அந்த மனிதர் வந்தார். அசதியில் துங்கிக் கொண்டிருந்தவளை முதலியாரம் மா வந்து எழுப்பினாள்.

"ஏ கழுகுதே எந்திரி யாரு வந்திருக்கா பாரு. துங்கு மஞ்சிக் கழுகுதே! ஓஞ்சொந்தக்காரர் வந்திருக்காரு போய்ப் பாரு"

சொந்தமா? அவளுக்கு எல்லாமே முதலியார் வீட்டுதான். தனக்கென்று யாருமேயில்லை என்று விபரந்தரெய எல்லோரும் சொல்லிச் சொல்லி தான் "அநாதி" என்று தளெவடநை திருந்தாள். இப்போ சொந்தக்காரர் யாரு? கண்களகைக் கசக்கிக் கொண்டுவந்தாள்.

Written by

Saturday, 23 April 2005 19:29 - Last Updated Monday, 05 October 2009 05:51

முதலியாரய்யாவின நூற் காலிக் கு எதிரில் நூற் காலிபடோட்டுச் சகெக்கச் சவெலெனென்று நிறத்தில் லசோன முன் வழுக்கையில் சிவப்பு ஒற்றை நாமம் . பட்டு வடேட்டியும் பஜைமாவாமாக சிரிக்கச் சிரிக்கப் பசேனார் .

""இந்தாபி குழந்தே! இந்தப் புடவையைக் கட்டிக்கோ. அந்த அட்டைப் பெட்டியிலே ஸ்வீட் இருக்கா" என்று கொடுத்தார் . ""இந்தாப்பா" என்று மண்டகப்பட்டியின் சாவியை முதலியார் ஞாபகமாய்க் கொடுத்தார் . அதை வாங்கி "இந்தா மண்டகப்பட்டி பக்கம் போயிருக்கியோ" என்றார் வந்தவர் . இல்லையென்று தலையை ஆட்டினாள் . "இடமாவது தரெயுமோ" என்றார் . தரெயும் என்று தலையை ஆட்டினாள் . "திறந்து இடத்தை நல்லா சூத்தம் பண்ணி வை வற்றனே"

அன்றிலிருந்துதான் அவள் அசிங்கத்தசைச் சூமந்தாள் . ஆள் நடமாட்டமே வகெகு நாட்களாய்க் கண்டிராத மண்டகப்பட்டிக் கு அன்று ஒற்றைத் தடம் விழுந்தது . கொஞ்ச நாட்களில் அந்தத் தடம் மறந்தது மீண்டும் அங்கு புல் முளைத்தது . பலநாள பாதையை வறெறித்து வறெறித்துப் பார்த்த பங்கஜம் ஏமாந்து போனாள் . மண்டபப்பட்டியே அவளாகக் கதியானது . அவளின் வயதும் வாலிபமும் வனப்பும் கட்டக் கட்ட ஏக்கமும் தவேயும் கட்டாயமாகியது . மண்டபப்பட்டியைச் சூற்றிப் பல பாதகைள் முளைத்தன .

அந்த மறக்க முடியாத சில இரவுகளை விதவிதமான பல இரவுகளால் மறக்க முயன்றாள் . அதுவே வாழ்க்கையாகவும் ஆகிப்போனது .

முளைச்சு மண்ணு இலை விடாத பயல்களும் வயசுப் பையன்களும் முனிச்சி

Written by

Saturday, 23 April 2005 19:29 - Last Updated Monday, 05 October 2009 05:51

வலேகைக்குப் போன நேரத்துல வந்து ""ஏ கிழவி முனிச்சியகைக் கொஞ்சம் ஏற்பாடும் பண்ணு. இந்தா இந்த ரபாயைப் பிடி. ரொம்பவும் கிராக்கி பண்ணாதே" என்று தினசரி நச்சரிப்புகள். அதட்டல்கள்.

வெளியே அழுது கொண்டும் உட்கார்ந்திருந்த முனிச்சியை "ஏட்டி" என்று கடிப்பிட்டாள்.

கண்ணகைக் கசக்கிக் கொண்டு லப்பியபடியே உள்ளே வந்து பக்கமாய் உட்கார்ந்தவளை ஆதரவாய்த் தடவிச் சொன்னாள்.

""இருந்தாலும்பி இந்தா பாரு. என்னமோ என்தாய் தகப்பன் சயெத்த புண்ணியம். எனக்கு நீ கடசை காலத்துல வந்து உதவணும்னு அந்த பகவான் உன்னை அனுப்பிச்சிருக்காரு. சரி என்காலம் எப்படியோ சலெல்லுபடியாயிருச்சி. நீ இந்த ஓச்சக் காலு உடம்பை வச்சிக்கிட்டும் ஒம் உசிரை இவ்வளநா காப்பாத்திட்டே. இன்னும் எத்தனை நாளகைக்கு இந்தக் கந்தக மருந்துல கிடந்து மாரடிப்பே. நாளகைக்கு என்கண்ணுக்கப் பிறகு உன் வயசும் போன காலத்துல என்ன மாதிரி ஒரு சீக்கு நொடினும் பட்டுத்துக்கிட்டா உனக்குன்னும் யாரிருக்கா?"

""ஒரு ஆதரவம் உண்டும்மா. ஒரு வநெறி தண்ணி வகைக்கெ முடியுமா? கபேப்பாரில்லாம கிடக்க வேண்டியதுதான். ஆத்தா ஒன் நல்லதுக்கு சொல்லறனே. தனக்குன்னும் இருந்தாதான் அவக்குன்னும் உதவும். ஒன்னும் தப்பில்லை... ஒரு பிள்ளையைப் பெத்துக்கோ. துட்டுக்குத்துட்டும் ஆச்சி. பார்த்தையில்லே யாரையாவது கடைக்க முடியுதா... இந்த ஊர்ல யாரும் கடைக்க கொடுப்பார்களா நமக்கு?"

Written by

Saturday, 23 April 2005 19:29 - Last Updated Monday, 05 October 2009 05:51

வயிலான வயிலின சட்டயும் தாண்டி கார், பஸ் இரு சக்கர வாகனங்கள் நரிசலான பஜாரில் மனிதர்களுக்குள் போய்க் கொண்டிருந்த பங்கஜத்தம்மாளுக்கு நினவைகள் வயில் அலகைளோடும் அலகையக் கரந்தும் கொண்டிருக்க பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

பேர்ப் பாதி ரோட்டை மறித்து மறித்து விலகுகிற மாதிரி முனிச்சி பாவமாய் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தாள்.

""ஐயோ பாவம் ... ஆம்பளகைள்ளா முகஞ்சுளிச்சவளை லொங்குனவளை துர விலகி ஓடினவளை அச்சுறுத்தி நயந்து பசேசி ஒத்துக் கொள்ளச் செய்துட்டமே. அது நசெம் மாவே அவளோட பிற காலத்துக்கான ஏற்பாடா, இல்லை காசுக்காக அப்பொ நானா ஏற்படுத்திக்கிட்ட சமாதானமா? எத்தனை ஜென்மம் எடுத்துதாலும் எனக்கு இந்தப் பாவம் துலையுமா?" கண்கலங்கியது. முடியவில்லை. தாங்க முடியவில்லை. யம்மா. சாலையின் இடது பக்கம் உயர்ந்திருந்த சர்ச்சு கேட்டருகேயிருந்த வபேப் மரத்து நிழலில் ஒதுங்கி உட்கார்ந்தாள்.

""இப்பிவாம்மா முனிச்சி..." இரபைப்பு அதிகமாய் இருந்தது.

Written by

Saturday, 23 April 2005 19:29 - Last Updated Monday, 05 October 2009 05:51

""என்னாலே இனிமே ஒரு எட்டு எடுத்து வகைக்க முடியாது. அந்தா அந்தப் பக்கம்... நாலு கடதைள்ளி பெரிய மஞ்சக்கட்டம் இருக்கு பாரு. அதான் தர்மாஸ்பத்திரி. போ, இந்த மாதிரி இதான் மாசம், இடும்பு நின்னு நின்னு வகைக்குன்னு சொல்லு... என்னால துப்புரவா நடக்க முடியல... போ..."

..

""இந்தா இடும்பு வகைக்குல்லே... வலிதாங்க மாட்டாம கண்ணீர் விடுறயில்லே.. இப்பக் கட்டபுரசம் பெரு சொல்ல மாட்டனேனா அப்படியென்ன திமிரு" என்றாள் நர்ஸ்.

முனிச்சியின் உருண்டகைக்கண்கள் நாலாபுறமும் சூழின்றன. "அங்மா" "பங்ஹங்ம்" என்ற இரண்டு பெயர்கள் தவிர உலகத்தில் அவளுக்கு வேறே பெயர்கள் கிடையாது. வலியில் நங்ஙோ... நங்ஙோ... என்று வாய் திறந்து மக்கின் வழியே தொடர்ந்து ஒலித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

""இந்தா அடூத்தாளாக்கு வழிவிட்டு விலகி நில்லும்மா பிபிவாதம் பண்ணிக்கிட்டு" நர்சின் அதட்டலில் கிந்தி கிந்திப் போய் அருகிலிருந்த ஜன்னல் கம்பிகளைப் பிடித்துக் கொண்டாள் முனிச்சி. ரொம்ப நேரம் ஊமையாய் அழுதாள்.

வந்திருந்த பெரும்பாலான கிராமத்து ஜனங்கள் ""ஐயோ பாவமே அது உசிர்க்கு எப்படி வருதோ" என்று சபழந்து நின்றது.

Written by

Saturday, 23 April 2005 19:29 - Last Updated Monday, 05 October 2009 05:51

இரண்டு நர்சுகள் டப்டிக் கு மாறினார்கள். "என்ன வளையே கப்ட்டம்" என்று கப்ட்டுக் கொண்டே வந்தார்கள்.

"டலெவரி கஸே. பரூகப்ட்டா முனிச்சினனா. பரூசம்பரூ கப்ட்டா வாயதைத் திறக்க அடம் பிபிக்கிறா?" புதிய நர்சுகள் அவளிடம் வந்தார்கள்.

"இந்தா துணைக்கு யாரும் இருக்காங்களா. இல்லனேனா வளையே கொண்டு போய் விடும். இந்த மாதிரி ஹாண்டிகப்ட்டு டலெவரியலெல்லாம் கண்டிப்பா பிரச்சினையாதானே இருக்கும்."

ஏதாவதுன்னா யார் பதில் சொல்கிறது? ரண்டு பரூ பிபிச்சு வளையே கொண்டு போய் விடும் கம்மா."

ரண்டு பரூ என்ன செய்வதென்று பாவமே என நினைத்து இருபுறமும் தாங்கினார்கள். முனிச்சியின் வாயிலும் மப்கிலும் இளங்கன்றின் மப்கிலிருந்து வருகிற மாதிரி விளக்கெண்ணெய் மாதிரி வளையே திரவம் சூரந்து கொண்டேயிருக்க நங்கே... நங்கே... நங்கே என்று திகராயப்பட்டு அடிகளையெடுத்து வந்ததாள்.

Written by

Saturday, 23 April 2005 19:29 - Last Updated Monday, 05 October 2009 05:51

நர்சுகளின் அடுத்த வலேகைகள் துவங்கின.

ரணெண்டு பணென்கள் அழுத மாதிரியான முகத்தை வதைத்துக் கொண்டு ""தாயி தாயி அந்தக் காலு ஓச சமான பொண்ணு நடக்கமாட்டாம கிறங்கிருச்சி. கன்னிக் குடம் உடனெஞ்சி போச்சும்மா. நீ நங்கதான் அதக்காப்பாத் தணும். வயித்துலயிருக்கிற உசிரு அக்கியை குடிச்சிருச்சினா ரணெண்டு உசிருக்கும் ஆபத்துதாயி. நீ நங்கதா கொஞ்சம் தயவு பண்ணணும்."

""பாத் தீ நங்கள்ல நாங்க எத்தனை கசேக்கு புதில் சொல்லணும். இப்படி இடத்துல வந்து புருசன் பரேசை சொல்லாம பிட்சாதனை பண்ணுனா என்ன அர்த்தம்? டாக்டரம்மா வறே இன்னகைக்கி மட்டு சரியில்லாம இருக்காங்க."

""என்னமோ தாயி நாங்களும் சத்தம் போட்டு வதை கடைட்டுப் பார்த்தோம். ஓரு வடிய்யா முழிக்கா. இடுப்பு வலியில புத்தி மிரண்டு போச்சோ என்னமமோ. நீ நங்கதான் அந்த விவரங் கெட்டதைக் காப்பாத் தணும் நாங்க துணைக்கு நிக்கிறோம்மா."

""சரி சரி கட்டிட்டு வாங்க."

அந்த ரெண்டும் பணைகளும் முனிச்சி சாயந்து கிடந்த ஜன்னல் அருகே ஓடினார்கள். அவள் அங்கே இல்லை.

.....

நெரிசலான மயின் ரோட்டில் போக்குவரத்துக்கு நடுவிலே கொஞ்ச நேரம் நடக்கிறதும் பிறகு உட்கார்ந்து தவழ்ந்துமாய் முனிச்சி உச்சி வயிலில் நகர்ந்து நகர்ந்து போய்க் கொண்டிருந்தாள். எதிர்ப்படிகிற ஆள்களை உச்சியில் அண்ணாந்து பார்த்து "எங் புருசங் பரே எஞ்ன்" "எங் புருசங் பரே எஞ்ன்" என்று கட்டைக் கொண்டே வயிலில் தரையில் ஊர்ந்தாள்.

"அடியே... அடியே... ஏ முனிச்சி ஆத்தா இங்கே இருக்கன்தி. ஏ... முனிச்சி அட பாதகத்தி" — சர்ச்சின் முன்னால் வபே பமரத்தடியில் சாயந்து கிடந்த பங்கஜத்தம்மா சத்தமிட்டு சத்தமிட்டு அடக்க முடியாத இராமலில் இரண்டு கைகளையும் நீட்டி அழைத்தாள். எழுந்திருக்க முயன்றாள். முடியவில்லை. ஆத்தாளை ஒரு மின்றாம் மனுஷியைப் பாரக் கிறமாதிரி பார்த்துவிட்டுத் திரும்பவும் ஊர்ந்து எதிர்ப்படிகிறவர்களிடம் "எங் புருசங் பரே எஞ்ன்" என்று தலையை ஆட்டி ஆட்டிக் கட்டைக் கொண்டே நெடிக நிற்காமல் நடந்து கொண்டேயிருந்தாள் முனிச்சி.

மீ சை முளகைக் காத வயசுப் பையன்கள். அரும்பு மீ சை வதைத் அப்பச்சிமார்கள். வள்ளை வடேடி நேரியல் துண்டணிந்த மதுலாளிமார்கள். கோட்டு சட்டை அணிந்த துரமைமார்கள் ஆகிய புருசர்கள் அவள் எதிரில் வந்து பின்னால் மறைந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

Written by

Saturday, 23 April 2005 19:29 - Last Updated Monday, 05 October 2009 05:51

ஏற்ற வித்தியாசமான மனிதர்கள் பிடித்த சவப்பாடலை சாய்ந்தபடியும் ஆடியபடியும் மயானத்தை நோக்கி விரைவதைப் போல முனிச்சி போய்க் கொண்டிருந்தாள்.